

РЕШЕНИЕ

№ 7134

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 02.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8048** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление – ЗУСЕФСУ.
Образувано е по жалба на „Радослав Григоров 17“ ЕООД (понастоящем с променена правно-организационна форма в ООД), ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ет. 6, ап. 31, представлявано от управителя Р. Р. Г., чрез адв. С. К., срещу Решение № РД-02-16-1456 от 28.07.2023 г. главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и ръководител на Управляващия орган (РУО) на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" (ОПИК) 2014 - 2020, с което на основание чл. 39, ал. 5 ЗУСЕФСУ е прекратен сключения с жалбоподателя административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (АДФП) № BG16RFOP002-2.073-19840-C01 по процедура № BG16RFOP002-2.073 „Подкрепа на микро и малки предприятия за преодоляване на икономическите последствия от пандемията COVID-19".

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на описаното решение се претендира отмяната му. Обосновават се подробни доводи за наличие на визираните в чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК отменителни основания – допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила и противоречие с материалноправни разпоредби. Не било изпълнено задължението по чл. 34, ал. 1 АПК за осигуряване на достъп до преписката. Не бил спазен срока по чл. 57, ал. 1 АПК за издаване на акта.

Жалбоподателят възразява срещу изводите по същество, обосновава упражнената от РУО властническа компетентност. Твърди, че дружеството е допустим кандидат, тъй като напълно съответства на изискванията по т.11.1. „Критерии за допустимост на кандидатите“ от Условието за кандидатстване и изпълнение по Процедура на ВС16РЕОР002-2.073, и не попада в нито една от категориите, определени като недопустими, съгласно т. 11.2 от тях. Изразява несъгласие и с констатациите за недопустимост на предявените за плащане разходи, които акцентира, че са оперативни разходи - за външни услуги (вкл. режимни разходи) и разходи за персонал (вкл. разходи за възнаграждения и разходи за осигурителни и здравни вноски на работодателя). Тезата на оспорващия е, че в случая не е допуснато нарушение или неизпълнение на задължения по договора, нито са нарушени правилата за предоставяне и разходване на финансовата помощ за целите на проекта. Акцентира, че обратното становище на РУО не е убедително мотивирано, с което е останал недоказан състава на чл. 39, ал. 5 от ЗУСЕСИФ, още повече че не е изяснено какви точно тежки последици за обществения интерес ще се предотвратят с прекратяването на договора. Намира за нецелесъобразен и противоречащ на принципа за правна сигурност подход на РУО да прекрати един вече изпълнен и отчетен договор, по който е извършено плащане, отчетите, по който са приети без възражения, и който е преустановил действието си поради изпълнението на своя предмет. По тези поддържани и в с.з., чрез адв. К. доводи, се претендира отмяна на оспорения индивидуален административен акт, ведно с присъждане на разноски съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът - РУО на ОПИК 2014-2020, в с.з. чрез юрк. М., оспорва основателността на жалбата. Не излага конкретни съображения, освен общо изявление за законосъобразност на обжалвания акт. Претендира разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството представител на Софийска градска прокуратура – прокурор П., дава заключение за основателност на жалбата и незаконосъобразност на постановеното решение.

Административен съд София-град, III отделение, 75-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства, съобрази доводите на страните и на основание чл. 168, ал. 1 АПК извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:

На 30.09.2020 г. между жалбоподателя „Радослав Григоров 17“ ЕООД, като бенефициер, и Управляващият орган на ОПИК 2014-2020, е сключен АДПБФП № BG16RFOP002-2.073-19840-C01 по процедура BG16RFOP002-2.073 „Подкрепа на микро и малки предприятия за преодоляване на икономическите последици от пандемията COVID-19“, въз основа на одобрен за финансиране проект с размер на БФП - 10 000 лв. съгласно одобрения бюджет.

При извършена последваща мониторингова проверка на АДБФП е установено, че бенефициерът „Радослав Григоров 17“ ЕООД упражнява икономическа дейност за 2019 г. с код по КИД-2008 на НСИ 47.11 "Търговия на дребно в неспециализирани магазини предимно с хранителни стоки, напитки и тютюневи изделия", която е включена в обхвата на подкрепата съгласно чл. 3, § 3, буква „в“ от Регламент (ЕС) № 1301/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 относно Европейския фонд за регионално развитие и специални разпоредби по отношение на

целта „Инвестиции за растеж и работни места“, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1080/2006. Според цитираното правило ЕФРР не предоставя подкрепа за производството, обработката и продажбата на тютюн и тютюневи изделия.

При тези данни и след преглед на изискванията за допустимост на разходите съобразно приложимите в процедурата Условия за кандидатстване е прието, че разходите по изпълнявания от „Радослав Григоров 17“ ЕООД проект са недопустими, тъй като не съответстват на условията на чл. 57, ал. 1, т. 1 ЗУСЕФСУ. Формиран е извод, че „Радослав Григоров 17“ ЕООД е недопустим бенефициер по провежданата процедура, а доколкото му е изплатена финансова помощ от 10 000 лв., е налице основание за прекратяване на административен договор съгласно разпоредбата на чл. 39, ал. 5 ЗУСЕФСУ.

С писмо с изх. № 26-Б-421/24.03.2023 г. жалбоподателят „Радослав Григоров 17“ ЕООД е уведомен за инициираната процедура по прекратяване на АДБФП, като на основание чл. 26, ал. 1 и чл. 34, ал. 3 АПК на бенефициера е предоставен срок за представяне на възражения.

Такива са депозирани посредством ИСУН, разгледани са от РУО и са отхвърлени като неоснователни с мотив, че прекратяването на договора се основава на предвидените в процедурата изисквания за допустимост на кандидатите и дейностите, за които се предоставя БФП. Констатирано е, че липсват доказателства, които да обусловят увереност, че получените от бенефициера безвъзмездни средства не са разходвани за недопустими за финансиране дейности, съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 3, буква „в“ от Регламент (ЕС) № 1301/2013. Прието е, че е реализиран фактическият състав на чл. 39, ал. 5 ЗУСЕФСУ с наличие на предвидената в разпоредбата специална цел - за отстраняване на тежки последици за обществения интерес. Посочено е, че предоставянето на БФП на недопустим кандидат компрометират вложената инвестиция. Налице е нарушение на чл. 4, ал. 1 ЗУСЕФСУ, съгласно който финансовата помощ се предоставя за проекти, с които се постигат целите на програмите по чл. 3, ал. 2. Възприето е становище, че прекратяването е с цел установяване и възстановяване на недължимо платена сума по смисъла на чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество (Наредба № Н-3/2018).

С тези мотиви е издадено оспореното в настоящото производство Решение № РД-02-16-1466, с което е прекратен сключеният с жалбоподателя АДБФП № BG16RFOP002-2.073-19840-C01.

Решението е съобщено на бенефициера посредством ИСУН с изпращането му в електронен формат на 28.07.2023 г. Жалбата срещу него е подадена чрез РУО на 10.08.2023 г.

При тази фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице - адресат на оспорения индивидуален административен акт, имащ право и интерес от обжалването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, вр. чл. 27, ал. 1 ЗУСЕФСУ, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия. Съгласно чл. 9, ал. 5 ЗУСЕФСУ управляващите органи отговарят за

цялостното програмиране, управление и изпълнение на програмата, както и за предотвратяването, откриването и коригирането на нередности, включително за извършването на финансови корекции. Ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. С Решение № 574 на МС от 13.07.2016 г. за управляващ орган по Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020 е определена Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ (ГДЕФК) на Министерството на икономиката /л. 16/. Съгласно чл. 27, ал. 1, т. 2 от Устройствения правилник на Министерството на иновациите и растежа, приет с ПМС № 20 от 25.02.2022 г., обн., ДВ, бр. 17 от 1.03.2022 г., в сила от 1.03.2022 г., ГДЕФК изпълнява функциите управляващ орган на ОПИК 2014-2020, като осъществява цялостния процес по провеждане на процедурите за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по програмата (буква „г“ на цитираната т. 2 от Устройствения правилник). ГДЕФК е част от специализираната структура на Министерството на иновациите и растежа (МИР) - чл. 23, т. 4 от Правилника. По аргумент от чл. 9, ал. 5, изр. второ ЗУСЕФСУ ръководител на структурата, в която се намира ГДЕФК, а именно – МИР, е министърът на иновациите и растежа (чл. 3, ал. 2 Устройствения правилник). С негова Заповед № РД-14-239/28.06.2023 г., приложена на л. 17 от делото, е оправомощил И. И. - главен директор на ГДЕФК да изпълнява функциите на РУО по приоритетни оси 1,2,3,4,6 и 7 на ОПИК, с всички произтичащи от това права, отговорности и задължения, както и да провежда производства по издаване на актове за установяване на публични държавни вземания (АУПДВ) и да издава АУПДВ по отношение на бенефициери по ОПИК 2014-2020 за недължимо платени или надплатени, неправомерно получени или неправомерно усвоени суми по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 и т. 9 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

С оглед цитираната нормативна уредба и приложените доказателства съдът намира, че проверяването решение е издадено от компетентен орган.

При издаването му са спазени изискванията за мотивирана писмена форма с обсъждане на възраженията на бенефициера. Решението отговоря на изискванията за писмена форма по чл. 59, ал. 2 АПК. РУО е изложил установените факти и обстоятелства и е обосновал направените от него правни изводи, чиято правилност в контекста на приложимите материалноправни разпоредби е въпрос на материална законосъобразност на акта, която ще бъде разгледана по-долу.

Не са налице сочените в жалбата нарушения на административнопроизводствените правила. Ангажираните от ответника доказателствата установяват, че е спазена процедурата по уведомяване на бенефициера за предстоящото прекратяване на договора. На получателя на помощта е предоставена възможност за писмени възражения. Такива са представени /л. 49/ и са обсъдени при издаване и формиране на волята на органа. Несподелима е тезата за допуснато нарушение на чл. 34, ал. 1 АПК за осигуряване на достъп до преписката. Спазването на това задължение на органа следва да се разгледа в светлината на гаранциите за право на защита. В тази насока следва да се отбележи, че оспореното волеизявление се основава на данните, съдържащи се в подадените от самия бенефициер документи. Освен това, допълнително в настоящото съдебно производство, с определението за насрочване на делото, на жалбоподателя е предоставена възможност да се запознае с документите,

съставляващи административната преписка и да посочи допълнителни доказателства в подкрепа на доводите си. Доказателствените искания на страната за събиране на документи са уважени от съда с изключение на поисканите от процесуалния представител на дружеството списъци, касаещи други кандидати в процедурата по предоставяне на БФП. Тези документи обаче не допринасят за изясняване на фактическата обстановка и не могат да се свържат с предмета на повдигнатия правен спор. Всяко проектно предложение по процедурата се оценява самостоятелно и независимо от останалите, поради което основанията за допустимост на някое от тях не рефлектира върху което и да е от другите, независимо от евентуално аналогичните фактически обстоятелства.

Не намира нормативна подкрепа и тезата в жалбата за неспазване на срока по чл. 57, ал. 1 АПК. Цитираната разпоредбата е от значение в хипотезата на образувано административно производство по заявление на заинтересованата страна и от тази гледна точка тя има съществена роля за преценката дали е налице мълчалив отказ (какъвто в случая не е формулиран). Същевременно константна е практиката на ВАС, споделена от становището по т. 8 от Постановление № 4 от 1976 г. на Пленума на Върховния съд, че за административния орган сроковете за издаване на административните актове са инструктивни и с изтичането им, не се преклудира възможността органът да се произнесе, респ. непроизнасянето в срок няма за последица погасяване на материална компетентност. Тази практика на ВАС е възприета и по делата с предмет ЗУСЕФСУ – основно в производството по администриране на нередности и извършването на финансови корекции, каквото настоящото безспорно не е. От друга страна, ЗУСЕФСУ не съдържа изрична разпоредба относно срока за упражняване на правомощието по чл. 39, ал. 5 с.з. Такъв срок не е посочен и в аналогичната разпоредба на чл. 19д, ал. 2 АПК, поради което въпросът за темпоралните граници на компетентността тук не стои.

Относно материалната законосъобразност на акта, обусловена от преценката за правомерност на предприетото прекратяване на АДБФП:

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗУСЕФСУ „административен договор“ е изрично волеизявление на ръководителя на управляващия орган за предоставяне на финансова подкрепа със средства от ЕФСУ, по силата на което и със съгласието на бенефициента (назован така, въпреки дадената легална дефиниция за понятието "бенефициер" в чл. 2, т. 10 на Регламент № 1303/2013 г.) за последния се създават права и задължения по изпълнението на одобрения проект. Административният договор се оформя в писмено споразумение между ръководителя на управляващия орган и бенефициера, заместващо издаването на административен акт.

Анализът на цитираната дефиниция от една страна сочи, че АДБФП по ЗУСЕФСУ е договорно правоотношение, чиито съществен белег (и цел) е предоставянето на публични средства, които като такива следва се използват за задоволяване на обществен интерес и да се усвояват за целите на проекта, за който са предоставени. От друга страна дефиницията приравнява АДБФП на административен акт, при който РУО - публичен носител на власт, без оглед съгласието на другата страна, а понякога и противно на нейната воля (както е в случая), може едностранно да преуреди правното положение между страните. Съчетанието на тези отличителни белези на административния договор по ЗУСЕФСУ се проявява в регламентираното в чл. 39, ал. 5 с.з. правомощие на РУО едностранно да прекрати договорното правоотношение с бенефициера, когато установи допуснатото нарушение - или на правилата за

предоставяне на финансовата помощ (т.е. нарушение, което засяга въобще правото тя да бъде получена), или на правилата за нейното разходване съобразно поставените цели на проекта. В тази хипотеза нарушението следва да е с такъв интензитет, че да води до тежки последици за обществения интерес, респ. да рефлектира пряко върху основните ценности на Съюза или да представлява пречка за изпълнение на целите на проекта.

В случая прекратяването на АДБФП се основава на констатацията, че бенефициерът „Радослав Григоров 17“ ЕООД е недопустим кандидат. Поради това е прието, че плащането към него е направено в нарушение на правилата за предоставяне на помощта. Допълнено е, че разходите в представения от него финален технически и финансов отчет са недопустими. По този начин била компрометирана целта на проекта и необосновано бил облагодетелстван недопустим за финансиране икономически субект.

При тези решаващи за постановеното прекратяване на договора фактически установявания поставеният пред настоящата инстанция спорен въпрос касае допустимостта на кандидата „Радослав Григоров 17“ ЕООД, който в своето проектно предложение /л.61-65/ действително е декларирал код на дейността по КИД 2008 - 47.11 „Търговия на дребно в неспециализирани магазини предимно с хранителни стоки, напитки и тютюневи изделия“.

В тази насока съдът намира следното:

В съответствие с чл. 26, ал. 1 ЗУСЕФСУ, за настоящата процедура за подбор на проекти РУО е утвърдил пакет документи, сред които Условия за кандидатстване и изпълнение за предоставяне на БФП по ОПИК 2014-2020, приложени на л. 19-32 от делото. От прегледа им се установява, че изискванията за допустимост на кандидатите са лимитативно изброени в т. 11 "Допустими кандидати". Наред с посочените в т. 11.1. "Критерии за допустимост на кандидатите" и подт.1 на т.11.2 – "Критерии за недопустимост на кандидатите" обстоятелства като например кандидатите да са юридически лица или еднолични търговци, регистрирани съгласно Търговския закон (ТЗ), да не са обявени в несъстоятелност, да не са в процедура по ликвидация, да не са преустановили дейността си, в подт. 2 на същата точка 11, са установени ограничения по отношение спецификата на извършваната от кандидата икономическа дейност. Предвидено е да не се финансират: 1) предприятия, чиято дейност попада в обхвата на Приложение I към Договора за създаване на европейската общност – Приложение № 5 към условията; 2) предприятия, кандидатстващи за финансиране на дейности за преработка и/или маркетинг на горски продукти; 3) предприятия, чиято дейност съгласно КИД 2008 (Приложение № 6 към Условията) попада в Сектор С – код на икономическа дейност 10 "Производство на хранителни продукти" и код 11 "Производство на напитки", както следва: 10. 1, 10. 2, 10. 3, 10. 4, 10. 5, 10. 6, 10. 81, 10. 83, 10. 84, 10. 91, 11. 02, 11. 03 и 11. 06. В графа "Важно", точно под горното изброяване на допустимите за финансиране кандидати с оглед осъществяваната от тях икономическа дейност, е посочено, че когато кандидатът упражнява едновременно дейност в недопустими и в допустими сектори по настоящата процедура, БФП се предоставя само за дейностите в допустимите сектори. Според същата т.11.2 недопустими в процедурата са и кандидати, упражняващи дейност във финансовия сектор.

Анализът на посочените изисквания за допустимост на кандидатите показва, че икономическата дейност на съответния субект се разглежда единствено в контекста на

изброените четири хипотези и ако същата попада в някоя от последните и не е налице изключението, допускащо финансиране на кандидат, осъществяващ паралелно повече от една дейности, една от които допустима за финансиране, проектното предложение се отхвърля.

В случая вярна е констатацията на РУО, че „Радослав Григоров 17“ ЕООД извършва икономическа дейност по КИД 2008 с код 47.11, но неправилен е направеният въз основа на нея извод, че дружеството не е допустим кандидат за финансиране по процедура. Такъв извод не следва от съдържанието на утвърдените от РУО Условия за кандидатстване и в частност посочените по-горе правила за допустимост на кандидатите. Видно от тях е, че код 47.11 по КИД 2008 не фигурира сред изброените в т. 11.2, подточка 2 недопустими сектори. Следователно декларираната от жалбоподателя икономическа дейност не съставлява условие за допустимост на кандидата, а именно на недопустимостта му и нарушените правилата за предоставяне на помощта е изградено схващането на РУО за реализиран състав на чл. 39, ал. 5 ЗУСЕФСУ.

Обратно заключение не следва от факта, че според условието, съдържащо се в т. 14. "Категории разходи, допустими за финансиране", за да бъдат допустими разходите по настоящата процедура за предоставяне на БФП, е необходимо да са налице определени условия, сред които и съответствието им с т. 14.2, включително изискването същите да са извършени законосъобразно и без да противоречат на правилата, описани в Регламент (ЕС) № 1301/2013. Действително, разпоредбата на чл. 3, § 3, буква "в" Регламент (ЕС) 1301/2013 г. стеснява обхвата на подкрепата от ЕФРР, като изключва производството, обработката и продажбата на тютюн и тютюневи изделия. В случая обаче, видно от регламентацията на описаните правоотношения, спазването на това съюзно правило е осигурено чрез утвърдени правила за допустимост на разходите, а не чрез предявени изисквания към самия кандидат за оценка на неговата допустимост. На практика РУО е смесил критериите за допустимост на кандидатите с тези за допустимост на разходите. Налице е съществена разлика между тях. В първия случай се касае за оценка на административното съответствие и допустимост на проектното предложение. Вторият случай обхваща процесът по верификация на разходите, при който се преценява тяхната т. нар. "допустимост" по реда на Раздел I от Глава пета ЗУСЕФСУ. Следователно, доколкото спазването на правилата, съдържащи се в Регламент (ЕС) № 1301/2013, в това число и посочената от РУО разпоредба на чл. 3, § 3, б. "в", е условие за допустимост на разходите, а не на кандидата, то позоваването на този нормативен текст не обосновава постановеният правен резултат. Подобни твърдения са относими към съвсем друг етап от процедурата – по верификация.

И тук обаче органът е действал незаконосъобразно. Изводът за недопустимост на разходите се основава единствено на декларирания код по КИД-2008 на жалбоподателя, който извършва освен търговия на тютюневи изделия, но и търговия с хранителни продукти и напитки. По делото липсват данни, а и органът не е изследвал какъв е дяла от приходите по всяка една от тези дейности. Изцяло са игнорирани представените от бенефициера за изпълнението на проекта разходо-оправдателни документи, съдържащи се в описа към финалния отчет, приложен на л. 138- л.141 от делото. Игнорирана е и информацията от техническия отчет, съгласно която получената БФП е използвана основно за покриване на постоянни (режийни) разходи – наем на търговско помещение, режимни разходи и възнаграждения на персонала,

които съгласно т. 14.2, подточка 1 са допустими разходи. Следователно в случая не е извършена дължимата от органа преценка за допустимост на разходите. Вместо това, РУО директно е пристъпил към прекратяване на АДБФП.

Следва да се отбележи и друго. Принципно въпросът за възстановяване на неправомерни разходи по оперативни програми е уреден в Регламент (ЕО, ЕВРАТОМ) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности. Разпоредбата на чл. 4, § 1 от Регламент (ЕО, ЕВРАТОМ) № 2988/95 въвежда общо правило, изразяващо се в това, че всяко нередност включва отнемане на незаконно придобитата облага: посредством задължението да се плати или възстанови размерът на сумата, която се дължи или е придобита незаконно; посредством частичното или пълното усвояване на обезпечението, което е предоставено в подкрепа на искането за авансово плащане или по времето на получаването на облагата. В националното законодателство нормите на Регламент (ЕО, ЕВРАТОМ) № 2988/95 са доразвити в цитираната и от РУО Наредба № Н – 3 от 22.05.2018 г. В чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредбата е посочено, че бенефициерът възстановява предоставената с акта по чл. 2, ал. 1 финансова подкрепа, когато е недължимо платена или надплатена, както и неправомерно получена или неправомерно усвоена сума по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК. Съгласно цитираният текст на ДОПК публични държавните вземания са тези за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. От фактите по делото се установява, че с оспореното решение на РУО се цели възстановяване на неправомерно получена финансова помощ, но не е отчетно, че съгласно действащата разпоредба на чл. 35, ал. 3 от Наредба № Н – 3 от 22.05.2018 г. в случаите на недължимо платена или надплатена, както и неправомерно получена или неправомерно усвоена сума (каквото всъщност е твърдението на РУО), управляващият орган отчита вземане въз основа на акт за установяване на публично вземане, издаден във връзка с чл. 62 Закона за публичните финанси по реда на чл. 166, ал. 2 ДОПК. Този ред не е спазен, а точно към него насочват делегираните на издателя на акта правомощия – да провежда производства по издаване на АУПДВ по отношение на бенефициери по ОПИК за недължимо платени или надплатени, неправомерно получени или неправомерно усвоени суми по смисъла на чл. чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК (т. 1 от Заповед № РД-14-239/28.06.2023 г. на министъра на иновациите и растежа). Очевидно е извършеното от РУО смесване на производството по прекратяване на административния договор по ЗУСЕФСУ с това по издаване на АУПДВ по реда на ДОПК.

В обобщение съдът намира атакуваното Решение № РД-02-16-1456 за незаконосъобразно и като такова следва да се отмени.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК своевременно заявеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за разноси е основателно в претендирания размер от 1380,00 лв., съставляващ сбора на заплатената от оспорващия държавна такса от 80,00 лв. и 1300,00 лв. – адвокатски хонорар, който в

случая е в минималния размер, определен по алгоритъма на чл. 7, ал. 2, т. 2, вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на поисканото от страната адвокатско възнаграждение.

Водим от горното на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № РД-02-16-1456 от 28.07.2023 г. на главния директор на Главна дирекция „Европейски фондове за конкурентоспособност“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Иновации и конкурентоспособност" 2014 - 2020.

ОСЪЖДА Министерството на иновациите и растежа да заплати на „Радослав Григоров 17“ ООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място] [улица], ет. 6, ап. 31, разноси за настоящата инстанция в размер на 1 380,00 (хиляда триста и осемдесет) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: